

Sygn. akt: I C 852/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Zawierciu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kawecka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Bednarz

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2018 r. w Zawierciu

sprawy z powództwa B. W. (1)

przeciwko pozwanemu (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki B. W. (1) kwoty:

- 851,06 (osiemset pięćdziesiąt jeden 06/100) zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23.11.2015r do dnia 31.12.2015r oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r do dnia zapłaty

- 46 100 (czterdzieści sześć tysięcy sto) zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23.11.2015r do dnia 31.12.2015r oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę (...) (cztery tysiące osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Zawierciu kwoty:

- 1911,49 (jeden tysiąc dziewięćset jedenaście 49/100) zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłych

- (...) (dwa tysiące trzysta czterdzieści osiem) zł tytułem należnej opłaty sądowej

4. w pozostałym zakresie powództwo oddala.

Sygn. akt I C 852/16

UZASADNIENIE

Powódka B. W. (1) w pozwie z dnia 18 maja 2016r. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na jej rzecz kwot: 851,06 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty oraz 46.100,00 zł tytułem tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania powódka podała, że

w dniu 7 marca 2013r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w następstwie którego doznała obrażeń ciała. Wina sprawy wypadku D. P. (1) została stwierdzona prawomocnym wyrokiem tut. Sądu Rejonowego. Pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez sprawcę zdarzenia na podstawie umowy ubezpieczenia obowiązkowego dotyczącej odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany w toku likwidacji szkody przyznał powódce łącznie kwotę 27.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z doznana krzywdę oraz łącznie kwotę 2.836,85 zł tytułem odszkodowania. Wysokość uznanych roszczeń pozwany obniżył o 30 % z tytułu przyczynienia się powódki do wypadku komunikacyjnego i ostatecznie pozwany wypłacił powódce kwotę 20.885,79 zł. W ocenie powódki ustalenie przez pozwanego przyczynienia się jej do wyrządzonej szkody i tym samym obniżenie wysokości przyznanych świadczeń było bezpodstawne, biorąc pod uwagę ustalenia w sprawie karnej II K 662/13. Zdaniem powódki mając na względzie rozmiar doznanych cierpień fizycznych i psychicznych oraz długotrwałość procesu leczenia i rehabilitacji oraz skutków urazów, uzasadnionym jest określenie wysokości zadośćuczynienia na poziomie 65.000,00 zł, co po uwzględnieniu już wypłaconej przez pozwanego kwoty 18.900,00 zł wskazuje na zasadność zasądzenia dalszej kwoty 46.100,00 zł. Wskutek wypadku powódka poniosła koszty leczenia związane z przebiegiem leczenia w kwocie 2.835,86 zł, co po uwzględnieniu już wypłaconej przez pozwanego kwoty 1.985,10 zł uzasadnia zasądzenie odszkodowania uzupełniającego w kwocie 851,06 zł. Żądanie odsetek od 16 sierpnia 2013r. powódka uzasadniała treścią art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. i ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, tj. 30 dni od daty otrzymania przez pozwanego zawiadomienia o wypadku.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości o zasądzenie od powoda na swoją rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podnosił, iż ustalone na etapie postępowania likwidacyjnego kwota zadośćuczynienia 27.000,00 zł po pomniejszeniu tej wartości o 30 % przyczynienia się powódki do zwiększenia szkody tj. 18.900,00 zł jest kwotą odpowiednią, natomiast żądanie pozwu jest wygórowane, nie będzie prowadzić do kompensaty krzywdy, a jedynie do nieuzasadnionego wzbogacenia powódki. Pozwany zakwestionował również zasadność i wysokość żądania odszkodowania uzupełniającego obejmującego wartość 30 % przyczynienia się powódki. Pozwany, opierając się na analizie zakresu uszkodzeń zarzucał powódce przyczynienie się do zdarzenia, ustalając je na poziomie 30 %.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 marca 2013r. około godziny 17.15 w Z. na ulicy (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności oraz w nieprawidłowy sposób obserwował przedpole jazdy w wyniku czego doprowadził do potrącenia pieszej B. W. (1), która w następstwie wypadku doznała obrażeń naruszających czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni. Oskarżony o powyższy czyn z art. 177 § 1 k.k. D. P. (1) został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu opisanego wyżej czynu wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 23 września 2015r. w sprawie sygn. akt II K 662/13. Wyrok uprawomocnił się dnia 23 października 2015r.

Dowód: akta sprawy przed SR w Zawierciu II K 662/13- wyrok z dn. 23.09.2015r. /k. 226 akt/.

W wyniku zaistniałego wypadku drogowego z dnia 7 marca 2013r. powódka B. W. (1) doznała obrażeń ciała w postaci: wieloodłamowego złamania kłykcia bocznego prawej kości piszczelowej z przemieszczeniem, złamania tylnej części kłykcia przyśrodkowego prawej kości piszczelowej z przemieszczeniem, uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego prawego stawu kolanowego, pourazowej chondromalacji II kłykcia bocznego prawej kości udowej w strefie obciążenia, uszkodzenia stawu piszczelowo-strzałkowego bliższego oraz stłuczenia głowy. Bezpośrednio po wypadku powódka była hospitalizowana i leczona operacyjnie. Tryb przyjęcia nagły ze skierowaniem przez zespół ratownictwa medycznego. Powódka przebywała na Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej w okresie od 7 marca 2013r. do dnia 15 marca 2013r. W szpitalu zostało wdrożone postępowanie diagnostyczne i terapeutyczne w zakresie doznanych obrażeń. W dniu 13 marca 2013r. wykonano u powódki zabieg operacyjny: repozycja otwarta i zespolenie złamania. Złamanie nastawiono operacyjnie, uzyskano poprawne ustawienie odłamów, które następnie ustabilizowano. Zabieg z odtworzeniem powierzchni stawowej. Następnie złamanie zaopatrzone operacyjnie. Stwierdzono stabilne zespolenie

i prawidłowe ustawienie odłamów kostnych. W czasie i po operacji nie wystąpiły żadne istotne komplikacje związane z operacją. W Oddziale wdrożono ćwiczenia usprawniające, pionizacja czynna we wczesnym okresie pooperacyjnym z zakazem obciążania operowanej kończyny. Powódka została wypisana z zaleceniami: chodzenie o kulach bez obciążania kończyny dolnej prawej oraz orteza rehabilitacyjna we wczesnym okresie pooperacyjnym z czynną regulacją kąta zgięcia do 3-4 tygodni od zabiegu. Kontynuacja profilaktyki przeciwzакrzepowej, farmakoterapia przeciwbólowa. Powódka kontynuowała dalsze leczenie pod kontrolą w (...) w okresie od 18 do 30 września 2013r. Po wyjściu ze szpitala powódka przez okres około miesiąca leżała w łóżku, nie mogła chodzić z powodu bólu nogi. Później zaczęła używać chodzika. Tak było przez okres około 3 miesięcy. Powódką opiekowała się w tym czasie jej koleżanka L. S., mieszkała u niej, pomagała powódce w codziennych czynnościach jak mycie, gotowanie sprzątanie. Później zaczęła chodzić o kulach. Powódka korzystała z rehabilitacji w Jurajskim Centrum Medycznym w okresach: 9.07.2013r.-25.07.2013r., 1.07.2015r.-14.07.2015r., 2.03.2016r.-15.03.2016r., 24.10.2016r.-8.11.2016r. z poprawą. W okresie od 26 stycznia 2016r. do dnia 29 stycznia 2016r. powódka ponownie była hospitalizowana w Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej. Została ona przyjęta do Oddziału celem leczenia operacyjnego usunięcia zespolenia z nasady bliższej kości piszczelowej prawej. Zabieg operacyjny został przeprowadzony w dniu 28 stycznia 2016r. bez powikłań. Została wypisana z zaleceniami. Powódka prowadziła dalsze leczenie w trybie ambulatoryjnym pod kontrolą poradni ortopedycznej. W obrazie (...) głębokie zmiany ubytkowe III/IV stopnia, uszkodzenia wewnątrzstawowe w szczególności uszkodzenie chrząstki. W trakcie leczenia wysięk stawowy oraz konieczność punkcji stawu kolanowego. Proces wgajania i przebudowy przeszczepu kontrolowano w trybie ambulatoryjnym. Stwierdzono równocześnie brak wskazań do artroskopii operacyjnej stawu kolanowego argumentując, że zabieg chirurgiczny nie przyniesie istotnej i trwałej poprawy.

Dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego sądowego lek. L. K.- sprawozdanie /k. 266-268/, dokumentacja medyczna powódki /k. 150-152, 160, 182-194, 132-135, 167-168, 195-201 akt/, zeznania świadka L. S. /k. 75 akt/, zeznania powódki B. W. (1) /k. 76-77 akt/.

Powołany w sprawie biegły sądowy w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu lek. L. K. w sporządzonej opinii dokonał następującego rozpoznania u powódki: stan po złamaniu wielodłamowym kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej i leczeniu operacyjnym 13 marca 2013r.; stan po złamaniu kłykcia przyśrodkowego kłykcia kości piszczelowej prawej. Uszkodzenie więzadła (...); uszkodzenie stawu piszczelowo-strzałkowego bliższego; dysfunkcja bólowo-ruchowa kolana prawego, przewlekła niestabilność stawu; urazowe i zwyrodnieniowe uszkodzenia chrząstki w stawie kolanowym prawym i wtórne zmiany zwyrodnieniowe, stwierdzając u powódki 20 % trwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku z dnia 7 marca 2013r. i jego następstw- poz. 156 tabeli uszczerbkowej według załącznika „Ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu” do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U.234.1974). Przed wypadkiem powódka miała 57 lat, była osobą samodzielną. Mieszkała sama. Opiekowała się wnukami. W związku z wypadkiem utyka na nogę, która ucierpiała w wypadku, ale chodzi bez kuli. Nie może opiekować się wnukami z powodu problemów z chodzeniem. Nie może uklęknąć, odczuwa blokadę. Powódka korzysta z pomocy przyjaciółki L. S. i synowej przy niektórych pracach domowych np. wieszaniu firanek, sprzątanu oraz w cięższych zakupach. Przed wypadkiem powódka jeździła samochodem, teraz nie jest w stanie kierować samochodem, nie może się tak, aby noga, która była operowana była pod kątem prostym. Obecnie to syn R. G. wozi powódkę do lekarzy. Powódka ma problemy z siadaniem, musi się najpierw przytrzymać. Prawa noga zgina się, ale nie ma w niej stabilności. Nadal odczuwa ból i drętwienie prawej nogi, zażywa leki przeciwbólowe. Obecnie boi się sama wychodzić na spacer, wychodzi na plac czy na zakupy z koleżanką albo synem. obrażenia ciała jakich doznała powódka w wyniku wypadku z dnia 7 marca 2013r. miały charakter w odniesieniu do kolana stosunkowo poważnych obrażeń o charakterze dostawowym, wymagały one specjalistycznego leczenia ortopedycznego, a następnie długotrwałego postępowania usprawniającego, które zalecane jest również w chwili obecnej. Leczenie powódki było uciążliwe, zaś stopień cierpienia fizycznych umiarkowany. Istniejące u powódki następstwa pourazowe mają charakter utrwalony. Uszkodzenia wewnątrzstawowe, w szczególności uszkodzenia chrząstki są zazwyczaj przyczyną do dalej idących uszkodzeń powierzchni stawowej. Uszkodzenie więzadła (...)

zmniejsza sprawność kolana, zaburza jego czynność poprzez obniżenie wartości funkcjonalnej stawu i całej kończyny. Cechą istotną tego rodzaju złamania jest rozległe uszkodzenie powierzchni stawowej, co w późniejszym okresie niekorzystnie wpłynie na czynność stawu kolanowego, jest to tylko kwestią czasu i wskazówką do niekorzystnego rokowania. Zalecane jest wystrzeżenie się przez powódkę wszelkich statycznych i dynamicznych przeciążeń stawu kolanowego.

Dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego sądowego lek. L. K. /k. 269/, zeznania świadka L. S. /k. 75 akt/, zeznania powódki B. W. (1) /k. 76-77, 280-281 akt/, zeznania świadka R. G. /k. 76 akt/.

W następstwie zgłoszonej szkody pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. przyznał powódce w toku postępowania likwidacyjnego łącznie kwotę 27.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i kwotę łącznie 2.836,85 zł tytułem odszkodowania. Powyższe kwoty pozwany obniżył o 30 % z tytułu przyczynienia się powódki do wypadku komunikacyjnego, wypłacając ostatecznie powódce kwoty: 18.900,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę i kwotę 1.985,79 zł tytułem odszkodowania.

Dowód: decyzje pozwanego /k. 22-28 akt/.

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie wskazanej wyżej dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, uzupełniając swoją wiedzę w oparciu o zeznania powódki, jak i zeznania świadków. Nie ujawniono żadnych okoliczności podważających wiarygodność złożonych dokumentów, czy też zeznań.

W kwestii wysokości uszczerbku na zdrowiu, jak i innych konsekwencji wypadku, w którym uczestniczyła powódka, Sąd oparł się na opinii biegłego ortopedy lek. L. K. wykonanej w ocenie Sądu w sposób fachowy i merytoryczny. Sąd uznał przedstawioną przez biegłego opinię za sporządzoną w sposób wyczerpujący i rzetelny, a stwierdzenia w niej zawarte są spójne i jasne. Żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego i nie wносиła o jej uzupełnienie. Opinia biegłego sądowego stanowiła podstawę merytoryczną wydanego orzeczenia.

Sąd pominął przy ustaleniach faktycznych opinie biegłego sądowego lek. med. J. M. w związku ze zgłoszonymi przez powódkę zastrzeżeniami, uznając opinie za niepełne, nie wyczerpujące w całości zakresu zakreślonej przez Sąd tezy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie była w niniejszym postępowaniu sporna. Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce łącznie kwotę 27.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i kwotę łącznie 2.836,85 zł tytułem odszkodowania, które to kwoty obniżył o 30 % z tytułu przyczynienia się powódki do wypadku komunikacyjnego, wypłacając ostatecznie powódce kwoty: 18.900 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę i kwotę 1.985,79 zł tytułem odszkodowania.

Sporem objęte były kwestie dotyczące przyczynienia się powódki do zaistniałego wypadku komunikacyjnego z dnia 7 marca 2013r., co zarzucał pozwany, obniżając w związku z tym kwoty przyznanych powódce świadczeń o ustalony na poziomie 30 % stopień jej przyczynienia się do wypadku, oraz wysokości roszczeń dochodzonych przez powódkę.

Odnosząc się do spornych kwestii wskazać należy, iż przed tut. Sądem Rejonowym toczyło się postępowanie karne pod sygn. akt II K K 662/13 w sprawie przedmiotowego wypadku z dnia 7 marca 2013r., w wyniku którego powódka doznała określonych obrażeń, zakończone prawomocnym wyrokiem skazującym sprawcę tego wypadku D. P. (1) za przestępstwo naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Ustalenia wydanego orzeczenia w powyższej sprawie karnej nie wskazują, aby powódka swoim zachowaniem przyczyniła się do powstania szkody. Z akt karnych wynika, że w toku postępowania przygotowawczego i w toku postępowania przed sądem dopuszczono dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej i ruchu drogowego celem ustalenia czy zachowanie kierującego samochodem D. P. (1) i B. W. (1) było prawidłowe oraz celem ustalenia czy D. P. mógł uniknąć potrącenia pieszej. D. P. (1) twierdził, że jechał prawidłowo a B. W. wtargnęła mu na jezdnię. Biegły uznał, że zachowanie B. W. nie

było prawidłowe, ale w uzupełniającej opinii stwierdził, że D. P. (1) gdyby prawidłowo obserwował przedpole podczas jazdy i podjął manewr obronny hamowania to mógłby uniknąć potrącenia pieszej. W zarzucie aktu oskarżenia i w wyroku skazującym wydanym w dniu 23.09.2015r. w sprawie II K 662/13 brak jest stwierdzenia, że powódka przyczyniła się do wypadku. Zgodnie z art. 11 zd. 1 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Wobec powyższego zarzut pozwanego co do przyczynienia się powódki do wypadku z dnia 7 marca 2013r. i tym samym pomniejszenie wysokości należnych powódce: zadośćuczynienia i odszkodowania o 30% stopień przyczynienia się do szkody należało uznać za bezpodstawny i nieuzasadniony.

Podstawą roszczeń powódki są art. 444 i 445 k.c. Zgodnie z pierwszym ze wskazanych przepisów w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (art. 444 k.c.), sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z analizy art. 445 § 1 k.c. w nawiązaniu do art. 444 k.c. wynika, iż chodzi tu o krzywdę – szkodę niemajątkową – ujmowaną, jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi). Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, ale jego wysokość nie może być dowolna, ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy. Dlatego też ustawodawca wyraźnie zastrzegł, że ma to być odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia. Jest to rekompensata za całą krzywdę i przyznaje się ją jednorazowo. Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z 28.08.2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 3.11.1994 r., III APr 43/94, OSA 1995/5/41, LEX nr 23784).

W ocenie Sądu żądanie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę uzasadnione jest co do zasady, jak i co do wysokości. W świetle okoliczności przedmiotowej sprawy uznać należało, że dochodzona pozwem kwota nie jest kwotą wygórowaną. W tym względzie Sąd miał na uwadze rozmiar doznanych przez powódkę cierpień – tak fizycznych jak psychicznych - stanowiących następstwo wypadku komunikacyjnego. W związku z poniesionymi obrażeniami, mającymi w odniesieniu do kolana charakter obrażeń stosunkowo poważnych, powódka była hospitalizowana, poddana została leczeniu operacyjnemu, a następnie leczona była ambulatoryjnie pod kontrolą (...) i poddawana rehabilitacji. Powódka w okresie miesiąca od pierwszej hospitalizacji nie mogła wstawać samodzielnie z łóżka, wymagała pomocy i opieki. Po wypadku nosiła ortezę, następnie chodziła o kulach. W 2016r. powódka była w związku z wypadkiem i doznanymi obrażeniami ponownie hospitalizowana i poddana leczeniu operacyjnemu oraz dalszemu leczeniu ambulatoryjnemu pod kontrolą (...) i rehabilitacji. Proces leczenia powódki był długotrwały, bolesny i uciążliwy, wymagał specjalistycznego leczenia ortopedycznego i usprawniającego. Doznane przez nią obrażenia ciała stanowią 20% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Uszkodzenia ciała, których doznała powódka (uszkodzenia

wewnątrzstawowe i więzadła (...) skutkują, jak wynika z opinii biegłego, dalszymi uszkodzeniami powierzchni stawowej oraz obniżeniem funkcjonalności stawu i całej kończyny, wpływając w konsekwencji na niekorzystne rokowania. Nadal zalecane jest korzystanie przez powódkę z zabiegów usprawniających (rehabilitacja). Powódka - z uwagi na swój wiek -szczególnie dotkliwie odczuwa skutki wypadku, a to dolegliwości bólowe, czy ograniczenie sprawności.

Cierpieniom o charakterze fizycznym towarzyszą też cierpienia psychiczne. Oczywistym jest, iż zdarzenie drogowe w postaci wypadku jest wstrząsem dla osoby, która została na jego skutek poszkodowana, jako że swymi konsekwencjami obejmuje nie tylko samą osobę poszkodowaną i jej stan zdrowia zaraz po wypadku, ale również wyznacza bieg zdarzeń na długi czas w przyszłość, destabilizując przy okazji także życie najbliższych osób dla poszkodowanego. Przed wypadkiem powódka była osobą aktywną i samodzielną. W związku z wypadkiem i jego następstwami powódka nie jest w stanie już pomagać w opiece nad wnukami czy jeździć samochodem oraz wykonywać wymagających większego wysiłku prac domowych i robić cięższych zakupów, co wiąże się z koniecznością korzystania z pomocy rodziny i znajomych. Powódka w dalszym ciągu odczuwa lęk przed wyjściem samodzielnie na spacer.

Mając na względzie całokształt okoliczności sprawy, Sąd uznał, że określona przez powódkę kwota 65.000,00 zł jest kwotą odpowiednią tytułem należnego jej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Kwota ta stanowi dla powódki wymierną wielkość i realizuje wszelkie warunki kompensacji krzywdy, rekompensując jej przeżyte cierpienia i dolegliwości związane z procesem leczenia oraz związane z doznanymi obrażeniami, a jednocześnie odpowiada aktualnej stopie życiowej społeczeństwa, nie prowadząc przy tym do bezpodstawnego jej wzbogacenia. Ze względu jednak na wypłacone przez pozwanego powódce zadośćuczynienie w kwocie 18.900,00 zł na etapie likwidacji szkody, ostateczną kwotą zadośćuczynienia należnego powódce jest kwota 46.100,00 zł i taką kwotę na podstawie art. 445 § 1 k.c. należało zasądzić.

Powódka domagała się również zasądzenia na podstawie art. 444 § 1 k.c. odszkodowania w kwocie 851,06 zł stanowiącej niewypłaconą przez pozwanego część odszkodowania obejmującego wartość 30 % przyczynienia się powódki do szkody. Ustalona na etapie likwidacji szkody bezspornie wysokość odszkodowania należnego powódce obejmującego koszty związane z przebiegiem leczenia w związku z wypadkiem wynosiła 2.835,86 zł, którą to kwotę pozwany pomniejszył o 30 % stopień przyczynienia się powódki do szkody, wypłacając jej ostatecznie kwotę 1.985,10 zł.

Art. 444 k.c. określa zakres i sposób naprawienia szkody majątkowej, stanowiącej konsekwencję wyrządzenia tzw. szkody na osobie, polegającej na wywołaniu rozstroju zdrowia lub uszkodzeniu ciała. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest powstanie szkody majątkowej będącej konsekwencją uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Naprawienie szkody będącej konsekwencją spowodowanej uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia obejmować powinno wszelkie koszty będące skutkiem naruszenia wskazanych wyżej dóbr osobistych. Wchodzić tu w grę będą przede wszystkim koszty leczenia, ale także koszty związane z koniecznością przygotowania poszkodowanego do zmiany zawodu, jeśli skutkiem naruszenia wskazanych wyżej dóbr osobistych jest inwalidztwo poszkodowanego.

W związku z powyższym wobec nieuwzględnienia przez Sąd zarzutu pozwanego dotyczącego przyczynienia się powódki do powstałej szkody, zasadnym było w ocenie Sądu zasądzenie na podstawie art. 444 § 1 k.c. na rzecz powódki od pozwanego żądanej kwoty 851,06 zł tytułem odszkodowania uzupełniającego.

Odsetki zasądzono na podstawie art. 481 k.c nie jak żądała powódka od dnia 16 sierpnia 2013r., lecz od dnia 23 listopada 2015r. tj. daty zajęcia przez pozwanego ostatecznego stanowiska w zakresie należnych powódce kwot zadośćuczynienia i odszkodowania w decyzji z dnia 23 listopada 2015r., co zdaniem Sądu pozwala na uznanie, że w dacie wydania tej decyzji przez pozwanego, po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie II K 662/13, zostały dopiero wyjaśnione wszelkie okoliczności konieczne do ustalenia odpowiedzialności pozwanego i wysokości świadczeń. Sąd oddalono powództwo w pozostałym zakresie co do roszczenia o odsetki za wcześniejszy okres tj. od 16 sierpnia 2013r. do dnia 22 listopada 2015r. Zdaniem Sądu okoliczności sprawy karnej wskazywały na to, że pozwany mógł mieć wątpliwości co do ustalenia czy D. P. zostanie skazany za popełnienie wypadku. Analiza akt tej sprawy wskazuje

na to, że D. P. próbował obciążyć powódkę winą za spowodowanie wypadku. Dopiero prawomocny wyrok karny, wydany w dniu 23.09.2015r. który uprawomocnił się w dniu 23.10.2015r. rozstrzygnął wszelkie wątpliwości. Dlatego uzasadnionym jest aby uznać, że pozwany pozostaje w opóźnieniu od dnia 23.11.2015r. tj. po upływie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku karnego i po zajęciu ostatecznego stanowiska w piśmie z dnia 23.11.2015r. (k. 23 akt).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych z powodu nieuiszczenia przez pozwanego zaliczki na poczet jej sporządzenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazując pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zawierciu kwoty: 1.911,49 zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłych i kosztów kserowania dokumentacji medycznej oraz kwotę 2.348 zł tytułem należnej opłaty sądowej, od uiszczenia których powódka była zwolniona. Na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U.2015.1800) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w tym 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa. Z uwagi na fakt, że powództwo tylko w niewielkim zakresie podlegało oddaleniu Sąd uznał, że brak jest podstaw do rozdzielenia kosztów postępowania.